

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 293/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., M. R. Štefánika 1822, Dolný Kubín, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Svk/11/2024 z 30. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 26. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa správnu žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Úradu pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky, Regionálneho úradu pre územné plánovanie a výstavbu Žilina (ďalej len „žalovaný“) č. OU-ZA-OVBP2-2022/024394-004/Rep z 20. decembra 2022 o zamietnutí odvolania sťažovateľa a potvrdení rozhodnutia mesta Dolný Kubín z 10. januára 2022, ktorým bolo sťažovateľovi a ďalšej účastníčke konania nariadené odstránenie stavby – záhradnej chatky.

3. Rozsudkom Správneho súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) sp. zn. ZA-32S/14/2023 zo 7. decembra 2023 bola správna žaloba sťažovateľa zamietnutá ako nedôvodná podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“).

4. Proti rozsudku správneho súdu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 459 písm. e) SSP a účastníkom nepriznal náhradu trov kasačného konania.

4.1. V odôvodnení uviedol, že sťažovateľ podal 7. februára 2024 vo forme elektronického podania podanie označené ako „*kasačná sťažnosť*“, ktoré však obsahovalo len strohý sprievodný list, označenie sťažovateľa, jeho právneho zástupcu a žalovaného. Prílohu uvedeného podania tvorili iba plnomocenstvo udelené právnenému zástupcovi sťažovateľa, žiadosť sťažovateľa adresovaná Mestskému úradu Dolný Kubín a vyjadrenie Okresného úradu Dolný Kubín. Na základe výzvy správneho súdu na opätovné predloženie kasačnej sťažnosti sťažovateľ predložil 26. februára 2024 podanie označené ako „*kasačná sťažnosť*“, v ktorom už bol vymedzený sťažnostný dôvod (nesprávne právne posúdenie veci), ako aj sťažnostný návrh. Vzhľadom na to, že rozsudok správneho súdu bol sťažovateľovi doručený 9. januára 2024, posledným dňom lehoty na podanie kasačnej sťažnosti bol 9. február 2024. Najvyšší správny súd po posúdení kasačnej sťažnosti zo 7. februára 2024 zistil, že napriek riadnemu poučeniu správneho súdu táto nespĺňala všeobecné náležitosti (§ 57 SSP) ani osobitné náležitosti podania (§ 445 ods. 1 SSP). Sťažovateľom podaný opravný prostriedok predstavoval podľa názoru najvyššieho správneho súdu blanketnú kasačnú sťažnosť, v ktorej absentovalo vymedzenie kasačných dôvodov a opísanie rozhodujúcich skutočností. Na uvedenom závere pritom nemení nič ani skutočnosť, že sťažovateľ na základe výzvy správneho súdu doplnil kasačnú sťažnosť podaním z 26. februára 2024, keďže tak učinil až po uplynutí zákonom stanovenej jednomesačnej lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Lehota stanovená správnym súdom na odstránenie väd kasačnej sťažnosti totiž nemôže prelomiť koncentračnú zásadu vyplývajúcu z § 445 ods. 2 a § 453 SSP. Na podporu správnosti svojho názoru kasačný súd poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 302/2024 z 11. júna 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nasmerovanej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho správneho súdu namieta, že v danej veci mal byť aplikovaný § 59 SSP, ktorý sa týka odstránia väd neúplného alebo nezrozumiteľného podania vo veci samej. Poukazuje na skutočnosť, že správny súd ho vyzval na opätovné predloženie kasačnej sťažnosti v lehote 10 dní od dňa doručenia výzvy, čo sťažovateľ rešpektoval a kasačnú sťažnosť súdu doručil 26. februára 2024. Len v dôsledku technickej, resp. ľudskej chyby na jeho strane došlo k tomu, že podanie označené ako „*kasačná sťažnosť*“ zo 7. februára 2024 neobsahovalo ako prílohu aj samotnú kasačnú sťažnosť so všetkými podstatnými náležitosťami. Nesúhlasí s postupom najvyššieho správneho súdu, ktorý na jeho dodatočne zaslanú kasačnú sťažnosť neprihliadol, čím zasiahol do jeho práva na spravodlivý súdny proces.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu o odmietnutí kasačnej sťažnosti sťažovateľa ako neprípustnej podľa § 459 písm. e) SSP z dôvodu, že neobsahovala náležitosti stanovené zákonom. Sťažovateľ najvyššiemu správnenému súdu vytýka, že neprihliadol

na jeho riadne doplnenú kasačnú sťažnosť z 26. februára 2024, ktorú predložil v lehote určenej vo výzve správneho súdu.

7. Z dôvodov napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ podal proti rozsudku správneho súdu 7. februára 2024 kasačnú sťažnosť, ktorá neobsahovala všeobecné ani osobitné náležitosti podania a sťažovateľ chýbajúce náležitosti doplnil až na základe výzvy správneho súdu podaním z 26. februára 2024, t. j. po uplynutí zákonnej jednomesačnej lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

8. Sťažovateľ pritom sám v ústavnej sťažnosti uznáva, že v dôsledku jeho „*technickej, resp. ľudskej chyby*“ nespĺňala kasačná sťažnosť zo 7. februára 2024 zákonom vyžadované náležitosti, ale je presvedčený, že v jeho veci mal byť aplikovaný § 59 SSP upravujúci odstraňovanie väd podania vo veci samej. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že odstraňovanie väd kasačnej sťažnosti je osobitne upravené v ustanovení § 450 ods. 1 SSP, z ktorého vyplýva, že správny súd sťažovateľa nevyzýva na doplnenie kasačnej sťažnosti, ak neobsahuje náležitosti podľa § 445 SSP; vyzýva ho len na odstránenie väd podľa § 449 SSP, ak sťažovateľ nebol riadne o povinnosti povinného zastúpenia advokátom a spisania kasačnej sťažnosti advokátom poučený, ak je právne zastúpenie v kasačnom konaní obligatórne. To však nebol prípad sťažovateľa. Záver najvyššieho správneho súdu o bezvýznamnosti výzvy správneho súdu na opätovné predloženie kasačnej sťažnosti je tak potom podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľný.

9. Podstatnými sú v posudzovanej veci § 445 ods. 2 SSP a § 453 ods. 2 poslednej vety SSP, do ktorých je premietnutý princíp koncentrácie spočívajúci v nemožnosti zmeny a doplnenia sťažnostných bodov po uplynutí lehoty na podanie kasačnej sťažnosti, pričom na dôvody uvedené po tejto lehote kasačný súd neprihliada. V danom prípade sťažovateľ preukázateľne podal kasačnú sťažnosť zo 7. februára 2024 ako blanketnú, ktorá nebola riadne odôvodnená ani v posledný deň lehoty na jej podanie (9. februára 2024). Ak by najvyšší správny súd akceptoval, resp. prihliadol na doplnenie kasačnej sťažnosti z 26. februára 2024 tak, ako to sťažovateľ od neho požaduje, spôsobil by tým neprípustné predĺženie zákonom stanovenej lehoty na uvedenie kasačných dôvodov ako obligatórnej náležitosti.

10. Ak preto kasačný súd v danej veci odmietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu, že neobsahovala obligatórne náležitosti podľa § 445 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 a 2 SSP, čo mu bránilo vo vecnom preskúmaní rozsudku správneho súdu, pričom uvedený nedostatok nebolo možné odstrániť ani výzvou podľa § 450 ods. 1 SSP, ústavný súd nezistil v jeho postupe vyúsťujúcom do napadnutého uznesenia žiadne kvalifikované pochybenie, ktoré by si vyžadovalo zásah kasačného charakteru.

11. Vychádzajúc z uvedených úvah, ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu a obsahom základného práva na súdnu ochranu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení. Pri posúdení obsahu podania vo vzťahu k predmetu konania je ústavná sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená, preto ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

12. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu